

Arrest

nr. 123 618 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat V. MOUBAX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bantu origine.

*Op 06 januari 2009 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 23 oktober 2009. Op 26 november 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnummer 38682) van 12 februari 2010.*

U keerde niet naar uw land van herkomst terug en op 23 februari 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U beriep zich hierbij op dezelfde verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. Op 02 maart 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Vervolgens diende u op 18 juli 2011 een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook bij uw derde asielaanvraag bleef u bij uw verklaringen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen reeds had afgelegd.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een convocatie om te verschijnen op 12 januari 2011 (dd 05.01.2011), een arrestatiebevel (dd 08.03.2011) en de enveloppe waarin u deze documenten ontving. Uw advocaat legde ook een familiesamenstelling voor van de familie (L.) waar u bij verblijft in Martelange.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 06 januari 2009 door de Commissaris-generaal op 23 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing uw verklaring dat u zetelde bij de verkiezingen van 2008 betwist. Bijgevolg werd ook geen geloof gehecht aan uw vermeende arrestatie naar aanleiding van verkiezingsfraude. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 12 februari 2010, arrestnummer 38682) geconcludeerd dat u niet betwist dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw aanhouding en gevangenschap in Angola. Aangezien dit relevante elementen zijn in uw asielrelaas bevestigd de Raad de beoordeling van het Commissariaat-generaal. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste vervolgens op 02 maart 2010 dat de nieuwe elementen die u aanbracht bij uw tweede asielaanvraag niet van die aard waren dat zij de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal konden wijzigen. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal zich er toe beperken om in deze enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen bij uw derde asielaanvraag te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder

wanneer men daar niet in slaagt een oproepingsbrief aan uw huis afleveren. Dat zij dit zouden doen om niet beschuldigd te worden van uw dood, mocht u gestorven zijn, is evenmin een plausibele verklaring (gehoorverslag CGVS p.12). Bovendien legde u reeds bij uw tweede asielaanvraag een kopie van een aanhoudingsbevel voor daterende van 07 januari 2009, wat het des te opmerkelijker maakt dat zij in die tussenperiode geen enkele actie zouden ondernemen. U verklaart niets te hebben ontvangen in die periode (gehoorverslag CGVS p.12).

Voorgaande opmerkingen en onwaarschijnlijkheden zorgen ervoor dat de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten sterk in twijfel kan worden getrokken. Temeer u, wanneer geconfronteerd met het in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde arrestatiebevel, u zich hier niets meer over lijkt te herinneren en foutief verklaart dat dit geen arrestatiebevel betreft maar een document dat bevestigt dat u in de gevangenis zat bij D.N.I.C en u dit meebracht bij uw vertrek uit Angola (gehoorverslag CGVS p.11-12). Dit zorgt ervoor dat de voorgelegde documenten geenszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Daarenboven zijn er verschillende onduidelijkheden betreffende de manier waarop u deze documenten heeft bekomen wat er voor zorgt dat de authenticiteit verder kan worden in vraag gesteld. U verklaart dat deze documenten bij u thuis werden afgeleverd en dat de burens deze in bewaring hadden. U nam via een kennis contact op met een Angolees die u tijdens uw verblijf in Klein Kasteeltje leerde kennen maar die terugkeerde naar Angola. Toen u hoorde dat hij was teruggekeerd vroeg u hem te gaan kijken hoe het met uw huis en uw familie was gesteld. Toen hij bij uw huis kwam zagen de burens hem en vertrouwden hem deze documenten toe. Hij had zelf geen geld om u deze documenten op te sturen, daarom gaf hij ze aan uw ex-collega die ze u op zijn beurt opstuurde. U verklaart hierover echter in eerste instantie dat u via deze vriend die terugkeerde contact kon leggen met uw moeder en dat zij dan er voor zorgde dat uw ex-collega u deze documenten toezond (gehoorverslag CGVS p.7). Niet alleen stemt dit niet overeen met uw latere verklaringen omtrent de wijze waarop u deze documenten bekam, het is ook in strijd met uw verklaring dat u deze documenten kreeg opgestuurd in 2011 (gehoorverslag CGVS p.7), terwijl u later verklaart pas terug contact te hebben met uw moeder in februari 2012 (gehoorverslag CGVS p.10). Ook over de manier waarop uw burens deze documenten uit uw woning zouden hebben kunnen recupereren legt u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u eerst dat de politie de documenten onder de deur schoof en de deur op slot was (gehoorverslag CGVS p.8), terwijl u later verklaart dat de politie uw deur had opengebroken (gehoorverslag CGVS p.11). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom uw burens zomaar die vriend van u die de documenten ophaalde vertrouwen, antwoordt u dat hij hen vertelde dat hij in contact stond met uw moeder en liet hij zijn nummer achter

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van *"de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur"* en van *"het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Verzoekster wijst erop dat het arrestatiebevel niet van valsheid wordt beticht. Zij heeft dit document via de post ontvangen en brengt de briefomslag bij en wijst op haar goede trouw bij de ontvangst van dit document. Zij berustte immers op de persoon die het haar opstuurde en kan uiteraard niets meedelen over de aangehaalde vormgebreken. Het is volgens verzoekster mogelijk dat iemand van het parket *loco* de procureur ondertekende.

Ook de oproepingsbrief heeft verzoekster via de post ontvangen en er kan haar niet verweten worden dat een aantal elementen niet zijn ingevuld. Het is volgens verzoekster niet onmogelijk dat het door een plaatselijk kantoor werd opgesteld en derhalve niet alle gegevens werden ingevuld.

Verzoekster verklaarde dat ze via een persoon die zij leerde kennen in het Klein Kasteeltje en die teruggekeerd was naar Angola, contact heeft kunnen leggen met haar moeder. Via die persoon is haar moeder te weten gekomen dat er papieren lagen die de politie onder de deur had geschoven. Haar moeder woont op een behoorlijke afstand van het huis en de burens wisten niet waar zij precies woonde om die documenten te kunnen afgeven. Verzoekster had pas in februari 2012 opnieuw contact met haar moeder en het was een grote verrassing om haar stem te horen.

Na haar vlucht uit de gevangenis wilde men eerst zeker zijn dat zij niet was gestorven. Men wist niet waar zij was en men heeft dus gewacht om een tweede bevel uit te vaardigen. Toen bleek dat zij nergens te vinden was en niet dood werd aangetroffen, werd het document afgeleverd en kon haar verweten worden dat zij niet had meegewerkt aan het onderzoek. De eerste asielaanvraag werd ingediend in 2009 en het is mogelijk dat, wanneer men haar eind 2013 ondervraagt over de documenten die zij bijbracht, zonder deze te laten lezen, zij zich bepaalde benamingen van documenten niet meer kan herinneren. Het is volgens verzoekster tevens mogelijk dat zij niet meer exact weet over welk document het gaat, aangezien men pas in 2010 haar tweede asielaanvraag heeft behandeld en men drie jaar later vragen stelt over deze documenten zonder ze te laten zien.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er onduidelijkheid bestaat over de manier waarop deze documenten in haar bezit zijn gekomen en de wijze waarop ze

Verzoekster stelt tevens nog het volgende: *"Volgens de Human rights watch zijn er bij de verkiezingen in augustus 2012 terug heftige politieacties geweest nav verkiezingen zodat er nog steeds een gevaar is"*.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Republica uitoefende." In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan te stellen dat zij niets kan meedelen over de aangehaalde vormgebreken en de blote bewering dat iemand van het parket mogelijks *loco* de procureur ondertekende, hetgeen geenszins een dienstig verweer is. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen.

Aangaande de convocatie stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Wat de door u voorgelegde oproepingsbrief betreft kan eveneens een onregelmatigheid worden opgemerkt. Waar het in de hoofding Dirrecção Provincial de Investigação Criminal (D.P.I.C.) betreft vermeldt men verder D.N.I.C., namelijk Dirrecção Nacional de Investigação Criminal, wat ook op de stempel te lezen staat. Vervolgens zijn eveneens enkele cruciale gegevens niet ingevuld. Zo staat als opdrachtgever enkel de functie van procureur vermeldt maar wordt die niet bij naam genoemd. Ook uw adres wordt enkel omschreven als in Luanda."* In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan te stellen dat haar niet verweten kan worden dat een aantal elementen niet zijn ingevuld en de blote bewering dat het niet onmogelijk is dat het document door een plaatselijk kantoor werd opgesteld en dat niet alle gegevens werden ingevuld, hetgeen evenmin een dienstig verweer is. Opnieuw vindt de motivering in de bestreden beslissing steun in het administratief dossier, is zij pertinent en correct en wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar de bestreden beslissing terecht aanvoert dat het opmerkelijk is dat verzoekster beide documenten pas zo laat na de beweerde feiten zou ontvangen, komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen echter niet van aard is de pertinente opmerkingen in de bestreden beslissing ongedaan te maken. Dat verzoekster zich verder bepaalde benamingen van documenten niet meer kan herinneren, is geen afdoende verklaring, aangezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekster zelf op de hoogte is van de aard en de inhoud van de documenten die zij ter staving van haar asielaanvraag neerlegt. Dat verzoekster zich niets meer lijkt te herinneren van het arrestatiebevel dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag bijbracht en hierover foutieve verklaringen aflegt (gehoorverslag CGVS, p. 10-11), doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ook wat betreft de manier waarop zij de documenten zou hebben bekomen en haar verklaringen aangaande haar grootmoeder en haar tante op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS